

PROLEG

Chretien de Troyes és el primer autor de llibres de cavalleria (segona meitat del s. XII). L'originalitat de la seva obra es troba en la presència d'elements fantàstics dintre d'una realitat, i estructurava la història d'una manera nova, pensada, treballada i cohesionada.

Els seus personatges eren el rei Artús i la seva esposa, Ginebra, a més dels cavallers de la Taula Rodona. Eren a la cort i sempre es presentava un problema, pel qual un dels cavallers havia d'abandonar la cort (viatge iniciàtic) per solucionar el problema.

Amb això es destacava del cavaller la lleialtat i fidelitat al senyor, la força, i sempre hi apareixia l'amor d'una dama. Era, llavors un model a seguir.

A principis del s.XIII es va fer un recull amb totes les llegendes artúriques en prosa (els originals es feien en versos octosíl·labs apariats) ja que s'adreçaven a un públic analfabet que es limitava a escoltar la lectura. Aquesta síntesi és l'anomenat Lancelot– Graal.

1. De la ficció a la realitat.

Amb el Lancelot Graal, el rei Artús i els seus cavallers es van convertir en model cavalleresc.

La realitat va imitar de la literatura les justes i torneigs. Les justes són individuals, i els torneigs per equips. Es podia combatre de qualsevol manera, excepte amb fletxes i dards, perquè s'intentava estimular el combat cos a cos. Al s.XII, es van reglamentar aquestes armes.

- Fortitudo: situació del guerrer durant el torneig: veure la sang, passar gana, suar dins de l'armadura, no dormir...

S'intentava que els combats no arribessin a la mort, fins a tal punt que va

arribar a ser un ritual, un espectacle, i fins i tot, un entrenament dels cavallers per a la lluita real, una acció que els donava fama.

Altres intercanvis entre literatura i realitat són:

- L'aparició dels ordes de cavalleria, germandats de cavallers. Tenien un estatus molt rígid, per tal de ser-ne membres s'havia de passar per un ritual d'admissió. Un dels més coneguts és el de la Dame Blanche à l'Escu Verd, fundat per Boucicaut, que juraven lleialtat a les dames estimades.
- Els passos d'armes: un o més cavallers barraven el pas a una cruïlla, d'on no s'anaven dins que havien combatut tantes vegades com s'havien proposat. Al born de Barcelona hi havia un al 1455, instaurat pel cavaller Gastó IV de Foix.

2. De la realitat a la ficció de la realitat.

Joanot Martorell

Va escriure el Tirant entre 1460 i 1468. devia néixer al 1413 o 1414 a Gandia, pertanyent a la mitjana noblesa valenciana. Era una família tradicionalment guerrera. Entre els seus rivals trobem Ausiàs March, marit d'Isabel Martorell, germana de Joanot, Joan de Monpalau, el seu cosí, que es casà secretament amb la seva germana Damiata (any 1437). Era cavaller desde 1433 i va ésser a Londres entre 1438–39 per buscar un jutge

pel seu afer amb el seu cosí. Ho va ser el rei Enric VI de Lancaster, però Joan de Monpalau no s'hi va presentar al judici. A València també va tenir afers amb Jaume Ripoll i Gonçalbo d'Hijar.

Al 1450 tornà a Anglaterra i residí a Portugal, i a la cort napolitana d'Alfons el Magnànim,.

Martorell va escriure en el sentit contrari que Chretien de Troyes, és a dir, va utilitzar la realitat per crear ficció, en comptes de desenvolupar l'acció en móns imaginaris. Les diferències entre les biografies heroiques és que el Tirant no és un cavaller de carn i ossos. L'únic episodi meravellós és el que explica el desencantament d'una donzella-drac per part del cavaller Espèrcius.

En el Tirant Joanot Martorell deixa clar que la guerra i l'amor són dos aspectes importants al s.XV, encara que l'amor tingui un final trist.

Finalment, serà Cervantes qui ridiculitzi els ideals cavallerescs, amb la seva obra Don quixot de La Manxa.

TIRANT LO BLANC

1. Del bon comte Guillem de Varoic.

Cavaller que viva a l'illa d'Anglaterra i decideix de peregrinar a Jerusalem per demanar perdó pels pecats comesos. De retorn, va anunciar la seva falsa mort per tal de retirar-se a la vida com a ermità. Però, éssent ermità, s'iniciaren els invasions Canàries, fent que el rei hagués d'acudir a Varoic a demanar ajut.

Aquest rei va tenir una aparició: el salvaria un ermità. I aquest va ser Guillem de Varoic, que es va tenir que fer passar per Rei davant dels moros i de combatre's en justa davant del Rei moro, a qui va guanyar. Auwest fet va significar l'inici de la derrota dels moros.

Més tard, el bon comte es va identificar a tothom, donant una gran alegria a la seva esposa, la comtessa, que havia estat recelosa ja que l'ermità coneixia massa bé les aventures del seu marit el difunt comte, i coneixia perfectament el lloc on aquest guardava la seva armadura, que era un lloc el qual no declarava a molta gent. Malgrat això, Guillem de Varoic va decidir continuar amb la seva vida d'ermità.

2. Tirant i l'ermità.

Tirant, en camí per rebre l'orde de cavalleria per part del rei, es va extraviar i va trobar l'ermità. Aquest ensenyà a Tirant el noble ofici de cavaller.

3. Les cavalleries de Tirant a Anglaterra.

- Tirant va aconseguir ser nombrat cavaller.
- *El combat amb el senyor de les Vileserves pel fermall d e la bella Agnès:* en una festa del Rei, Tirant coneix la bella Agnès, i queda prenat de la seva bellesa. Llavors li demana que li concedi el seu fermall, que es batria a mort, si feia falta. Se'l va agafar, però al dia següent, el cavaller francès, anomenat senyor de les Vileserves, es va enutjar, ja que considerava la bella Agnès seva per dret, per haver-la estimat desde jove. A partir de la discussió entre tots dos cavallers, es van reptar a una batalla a mort. El senyor de les Vileserves va triar que la batalla es fes a peu, amb camises de tela de França amb escuts de paper i amb un barretet de flors al cap.

Abans de la batalla, els cavallers discutien per punts d'honor, com qui havia d'escollir les armes primer. Finalment, el rei va decidir fer-ho a sorts, amb palles de diferent mida.

La batalla va ser molt dura, fins el punt que al final d'aquesta tots dos cavallers semblaven haver mort, però

Tirant va sobreviure gràcies a les atencions de la Bella Agnès.

- *Altres afers amb cavallers:* Tirant va matar els reis de Frisa i Apol·lònia i els ducs de Bouviera i Borgonya, un cavaller escocès (Vilafermosa), el cavaller Kirieleison de Muntalbà (quan aquest va conèixer la mort dels quatre il·lustres, entre ells, el seu senyor, rei de Frisa, va intentar venjar-se de Tirant, però no ho aconseguí) i el seu germà, Tomàs de Muntalbà, que més tard prengué l'hàbit de franciscà.
- *Orde de la Garrotera:* acabades les festes, el Rei va instituir un nou orde de cavalleria: l'orde de la Garrotera. (l·ligacama) constava de 26 cavallers. La causa d'aquesta fraternitat venia d'un ball en el que a una de les donzelles de la reina li va caure la lligacama. El Rei es va lligar aquesta lligacama a la cama esquerra. Tothom estava admirat de que el Rei portés i exhibís aquesta prenda. Un súbdit s'ho va presentar, i el Rei decidí en aquell moment instaurar l'orde de la Garrotera. Va fer diversos manaments:
 - ◆ Primerament, la construcció d'una capella en honor a Sant Jordi al castell de Windsor, amb totes les comoditats i luxes, tant en cadires com en decoració, per als seus cavallers.
 - ◆ Als cavallers escollits, un bisbe o arquebisbe els donava els capítols de la fraternitat en un sobre, i un vestit brodat de lligacames i de marts gibelins. A més, tenien un mantell folrat d'ermíni, de domàs blau. A la lligacama hi havia brodades les paraules (puri soit qui mal pense) Els cavallers sempre havien de dur la lligacama, no se la podien treure sota cap concepte.

Tirant a Sicília i a Rodes

Tirant, Diafebus, i la resta, es van dirigir a Nantes. Allà s'assabentaren dels successos de Rodes, com havien estat assetjats per la morisma, com uns traidors genovesos havien inutilitzat les ballestes dels cristians substituint les peces que servien per tensar l'arc per bocins de salsó i formatge. Es van assabentar gràcies a una dama amant d'un genovès, que li ho va explicar a Simó de Far, cavaller de l'orde de Sant Joan, els quals defensaven l'illa.

Tirant amb una nau parteix a socórrer Rodes. Tenen problemes pel camí, però Cataquefaràs se les enginya per protegir el vaixell a mena de xarxa, i surten airosos del perill. Tenen continuades disputes, fins que arriben a Palerm (Sicília) on Ricomana s'enamora de Felip, acompanyant de Tirant, que és un jove una mica sòmines.

1. Felip i les llesques de pà

Van ser convidats a dinar amb els Reis i els ducs i barons. Es van vestir amb les seves millors gales, i tots junts van anar primerament a l'església per dir missa.

Tirant estava preocupat, perquè Felip menjaria en una taula a soles amb les Reis i la Infanta. Tirant va dir-li que quan portessin l'aiguamans fes el mateix que la infanta, i s'agenogès, però el Rei no li ho va consentir.

Però Felip va fer una bajanada: quan va veure el pà, va llescar-lo tot sencer, fent dotze grans llesques. Tothom se'n burlava, però Tirant va anar en el seu ajut i va dir que aquest era un acte de caritat promogut entre tots els fills de França que no haguessin rebut l'orde de cavalleria: havien de fer dotze llesques de pà i posar un ral de plata en cadascuna, i donar-les en veneració dels dotze apostòls. Quan l'han rebuda, posaven una moneda d'or.

2. Tirant fa cremar la nau del capità dels genovesos a un espavilat mariner.

La situació de Rodes és crítica, i Tirant hi acut de seguida. El seu pla és destruir les naus dels genovesos, especialment la del capità. Un mariner li proposa un pla, i Tirant el reta a aconseguir-ho en un dia i una nit a canvi d'una gran recompensa.

A mitjanit, el mariner havia fermat un argue a terra. Després havia agafat una gúmena molt grossa dins d'una barca amb dos homes que remaven. Es va despullar el mariner i es va cenyir una corda, i va començar a nedar arrastrat pels del barca. Es va submergir sota la nau genovesa, sota el timó, on hi havia unes grosses anelles de ferro. Va passar la corda per l'anella i se la tornà a lligar. Després, va lligar la corda al cap de la gúmena. Van agafar i clavar un fus de ferro entremig de la gúmena per tal que aquesta no passés per l'anella. Va lligar un dels caps de la gúmena a l'argue i l'altre a una barca gran (un balener). Més tard, 100 homes van estirar de l'arguei van apropar el balener a la nau i li van pendre foc a tot.

Finalment el Soldà decideix que els cristians els guanyaven i abandonen el setge. En tornar a la seva terra, els seus vassalls el van condemnar a mort per inepte. Tirant alliberà cristians a Jerusalem i Alexandria, però tornà a Sicília per les noces de Felip i Ricomana.

3. Felip i els dos llits

Ricomana, que contracta un filòsof calabrès, per esbrinar si Felip és l'home de la seva vida, no es refia dels resultats obtinguts, i decideix posar a prova a Felip.

Felip entrà a l'habitació. En allà veu dos llits: un de molt pompós i l'altre més humil. Va decidir-se per l'humil, molt respectuós. Va demanar a les donzelles una agulla per cosir-se els destripats. Però abans de fer-ho, utilitzà l'agulla per rebentar-se algunes butllofes i la Infanta va pensar que l'havia demanat per això. Felip va clavar l'agulla al llit humil, però més tard, en vistes de que no la trobava, va haver de desfer el llit. Una vegada desfet, va decidir que era impossible de trobar, i que seria molt millor jaure al llit pompós que no pas tornar a fer l'altre. Ricomana, en veure'l dormint en aquell llit, va pensar que era una acció digne d'un noble.

Llavors, Felip i Ricomana es casaren, i Tirant continuà amb els seus combats i lluites contra els moros. Tornà a Bretanya a veure els seus pares, però partí de seguida a Palerm.

Tirant a l'Imperi Grec.

El nou Soldà i el Gran Turc atacaren l'Imperi Grec. Tirant acudeix en ajut per petició de l'Emperador de Constantinoble, i allà és nomenat capità dels exèrcits grecs.

El príncep hereu de la corona havia mort, i tota la cort grega era molt trista, especialment l'Emperadriu i la Infanta, Carmesina.

1. Tirant és ferit d'amor per una fletxa que li av disparar la deessa Venus.

Tirant és eclipsat en veure l'Infanta, Carmesina. Va confessar el seu amor al seu cosí Diafebus, qui faria d'intermediari entre tots dos.

Comencen els preparatius per a la guerra contra els turcs. S'originen dos bàndols: els qui van amb el Duc de Macedònia i els que recolzen a Tirant, encapçalats per l'Emperador i la Princesa.

2. Tirant declara el seu amor a Carmesina amb l'ajut d'un mirall.

Carmesina va dir a Diafebus que volia parlar amb Tirant al ball de la nit, i aquest es va comprar un mirall i se'l posà a la màniga. Al ball, Carmesina demanà que es sincerés amb ella. Tirant s'hi va resistir, però finalment confessà que amava, i que si volia saber qui era la dona escollida, mirés allò que portava per sota de la màniga. Carmesina restà sorpresa, i retreu Tirant pel seu comportament.

Tirant estava trist. Carmesina es penedeix d'haver-li renyat i envia Estefania a la seva cambra. En veure que no torna, hi va ella amb Plaerdemavida, una de les seves donzelles.

Finalment, Carmesina s'enamora de Tirant i li dona la seva camisa, que Tirant conservarà al camp de batalla.

3. Tirant al camp de batalla.

Tirant guanya als turcs enviant eugues al campament turc. El Soldà ofereix una treva, però encara que el Duc de Macedònia hi estava d'acord, Tirant aconsegueix que no es faci.

A la següent batalla, prop del castell de Malveí, Tirant cansa els turcs i els mana un vaixell incendiari.

El Duc de Macedònia envia falses noves a Constantinoble dient que Tirant ha estat derrotat, però Diafebus les nega en una visita a Constantinoble i aprofita la visita per refermar el seu amor per Estefania.

Els turcs intentaran matar Tirant, però gràcies a Ciprès de Partenó, un servent cristià dels turcs, no ho logren fer. Es produeix una situació caòtica, i venen tant l'Emperador, Carmesina i Estefania, com reforços de Sicília, el que provocarà la imminència de la batalla amb els turcs.

4. La gran batalla contra els turcs

Els turcs es preparen per a la batalla, mentre el rei d'Egipte, que era qui havia proposat combat a mort a Tirant, va dir que el mataria o faria prisioner en aquell mateix dia, i que faria construir una imatge d'or per posar-la al portal de Constantinoble, i li faria tastar la seva amarga llança. Tirant va respondre que no l'importava l'amargor de la llança, i que no perdonaria la vida del rei egipci.

El pla de Tirant va ser primer de tot girar els homes comandats pel Duc de Pera i després els del Duc de Sinòpoli, de tal manera que els cristians restaren d'espatlles als turcs, i semblaven fugir cap on era Diafebus. Una vegada arribaren allà, s'aturaren, es dispersaren, i foren atacant els turcs, que havien quedat completament desorganitzats, sent molt més fàcil la victòria sobre els turcs.

Però el traïdor duc de Macedònia, embestí Tirant i el ferí. Llavors, tant el rei d'Egipte com el de Capodàcia embestiren també el Tirant, el que provocà la seva caiguda. Al intentar el rei d'Egipte descavalcar per veure Tirant a terra, el senyor d'Agramunt el ferí a la cama i el llançà a terra, també.

Així, estant tots dos a terra, es van apropar l'un a l'altre i començaren a lluitar, amb tanta mala sort que el rei va colpejar Tirant a la galta, fent-li perdre quatre queixals i molta sang. Hipòlit, en veure'l així, va cedir-li el seu cavall.

Tirant anava buscant el rei d'Egipte, però no el va trobar. A qui si va trobar va ser al rei de Capodàcia, a qui matà i va tallar el cap. Els turcs van atacar Tirant en veure aquesta acció, però no van aconseguir matar-ho.

Per la seva banda, Diafebus volia actuar, i en entrar en combat amb les seues homes, el Soldà decidí ordenar la retirada. Tirant no ho volia permetre, i va acudir en la caça d'alguns turcs, als que matà. La batalla durà tot el dia. Des del matí fins al vespre.

Al dia següent van fer combata una ciutat del Marquès de Sant Jordi dominada pels turcs. Un jueu, don Jacob, els va donar pas a la ciutat, i ràpidament s'apoderaren de la ciutat. Allà hi havia el rei d'Egipte, a qui va matar el Marquès, després d'haver-li cedit aquest honor a Tirant, qui es va negar a fer-ho.

Malgrat les victòries aconseguides, Tirant no era content, ja que creia que si no hagués estat per Diafebus, hagués matat el Soldà.

5. El somni fingit de Plaerdemavida

Eren al castell de Malveí, om Tirant va anar a veure Carmesina, i Diafebus a Estefania.

Una donzella, Pallerdemavida, va espiar les corredisses entre tots quatre, i després les explicà com si d'un somni es tractés. Va explicar com Carmesina no havia permès que Tirant li fes perdre la castedat, mentre Estefania si ho havia consentida Diafebus. Plaerdemavida va voler deixar ben clar que no era un somni dient que s'havia mullat el cor i els pits en meitat del somni, a causa del dolor que li provocava no ser a la vora d'Hipòlit, i que curiosament en aixecar-se encara els tenia mullats. Després d'això, l'Emperador i les donzelles tornaren a Constantinoble.

6. La gran batalla naval contra els turcs.

La tàctica seguida pel capità va ser fer sortir qualsevol tipus d'embarcació del port de nit, i fer-les encendre un llum, per tal d'asustar els turcs. Awueste, en veure tantes embarcacions, van fugir moltes d'elles.

Mentrestant, una galera es dedicà a perseguir la nau del capità dels turcs, i després una vegada aquesta va fugir del port, Tirant va sortir a la seva caça, també. Quan Tirant va arribar a les seues voltants, es lliurà una batalla on moriren molts soldats d'ambdós bàndols.

Pel que fa a la resta, també van lliurar batalla al port, trobant-se el senyor de la Pantaleneia en grans apurats, però sent aviat scorregut per Hipòlit. Així, es van fer amb totes les naus turques.

Finalment, el Gran Caramany i el rei de les Índies, es van rendir amb Tirant, llançant la seva filla al mar amb totes les seves riqueses, i esperant amb la seva dona el moment en que els matarien.

7. Treves. Festes a Constantinoble.

Tirant arriba a Constantinoble amb el Gran Caramany i el rei de la sobirana Índia. Llavors, els turcs demanaren tres coses als grecs:

- Treves de tres mesos.
- Comprar el rescat dels dos presoners a pes d'or.
- Resoldre el matrimoni entre la Princesa grega i el Soldà.

Aconseguiren el primer punt, però el tercer provocà el recel de Tirant, donant lloc a una promesa de fidelitat per part de Carmesina.

8. Jocs amorosos entre Tirant i Carmesina.

Tirant va entrar a la cambra de Carmesina, però al poc temps hi va entrar l'Emperadriu, i van haver d'amagar-lo sota les faldilles de la Princesa. Quan aconseguiren despistar l'Emperadriu, i deixar que Tirant escapés, arribà l'emperador. Les donzelles van haver de tornar a amagar a Tirant, aquest cop a una cambra contigua.

Més tard, la Princesa entrà en aquella cambra, i Tirant i Carmesina jugaren, ballaren i es besaren una estona, amb la coincidència de que Tirant tocà Carmesina amb la cama en el lloc vedat, i va fer brodar aquestes calces.

9. La burla que fa l'Emperadriu a Tirant.

Durant la representació d'una llegenda artúrica degut a l'arribada a la cort de diversos cavallers francesos, l'Emperadriu fa una broma a Tirant. Aquesta broma consistia en que un esclau moro l'havia de treure de la barca a coll, fer veure que queia i llavors mullar-li aquella sabata brodada que durant totes les festes no s'havia tret. Però l'esclau té tan mala sort que el mulla sencer, i Tirant va fer un vot pel seu amor, aprofitant l'ocasió, ja que ja s'havia adonat de que tot era una broma de l'Emperadriu i les donzelles.

La resta de cavallers van fer vots semblants. Tirant va donar totes les riqueses que portava a sobre a l'esclau moro, excepte les calces i la sabata. L'esclau es va sentir afortunat, ja que va aconseguir sortir de l'esclavitud i la misèria.

Acabades les festes, l'Emperador diu que la seva filla no es casarà amb el Soldà. Tirant està content, però no li durarà gaire, ja que una intervenció de la Viuda Reposada fa que Carmesina dubti de l'amor de Tirant, i que aquesta es retregui encara més en la possibilitat de deixar aquest manifestar el seu amor. Per altre banda Diafebus i estefania, ja casats, i Plaerdemavida, ajudaran a que la parella segueixi endavant.

10. Tirant és convidat per Plaerdemavida a contemplar el bany de la Princesa.

Plaerdemavida va amagar Tirant a una caixa, per tal de que aquest pogués contemplar el bany de Carmesina. La donzella jugava amb la Princesa, fent veure el plaer que sentiria Tirant de poder estar en el seu lloc. La Princesa va compartir el bany amb la Viuda Reposada.

11. Tirant comparteix el llit amb la Princesa

Plaerdemavida convenç Tirant per visitar Carmesina per la nit. Així, tots dos es fiquen al seu llit, sense que la Princesa s'adoni de la presència de Tirant. Per tant, Tirant tocava a la Princesa, mentre aquesta pensava que ho feia Plaerdemavida. Finalment Carmesina crida, i acudeix tothom. Llavors Tirant escapa per la finestra, amb tanta mala sort que la corda proporcionada per la donzella no arriba al terra, i es va donar un gran cop en arribar al sòl, pel que restà estirat durant una bona estona.

12. Rates a palau.

Per tal que l'Emperador no s'assabenti dels fets ocorreguts aquella nit, la Princesa diu que una rata li havia esgarapat la cara, i que per això havia cridat.

13. Tirant, ànima en pena

Per altra banda, els cavallers buscaven Tirant. Finalment, hipòlit i el Vescomte de Branches el van trobar a l'hort. Al principi, Tirant, per por que fossin homes de l'Emperador, no es va donar a conèixer, atemorint els dos cavallers. Finalment, el van rescatar i s'adonaren del mal que s'havia fet. Per tal de dissimular, van dir que havia anat a muntar a cavall i havia caigut.

14. Els amors d'Hipòlit i l'Emperadriu.

L'Emperadriu va fer un pla per tal de poder passar la nit amb Hipòlit: va fingir estar malalta per tal de que ningú la destorbés. Llavors, Hipòlit entrà pel balcó, i ambdós gaudiren d'una nit de passió.

Però al matí següent, els metges i l'Emperador van venir a veure l'estat de l'Emperadriu. Aquesta, estava adormida amb Hipòlit, i van quedar tots molt preocupats pel seu destí. Finalment, Hipòlit aconseguí escapar, i l'Emperadriu explicà astutament el que havia passat aquella nit en mena de somni. No van tenir cap problema, ja que l'emperador no tenia cap sospita d'aquesta relació.

15. La ficció maliciosa de la Viuda Reposada.

La Viuda volia posseir Tirant per ella sola. Per tal d'aconseguir-ho, preparà un pla: va ficar a Tirant en una habitació que tenia una finestra molt alta amb vistes a l'hort. Va posar dos miralls, per tal que veiés el que passava fora. A l'hort, Plaerdemavida estava representant el paper d'un hortolà negre, que estimava la Princesa Carmesina. Ella estava molt alegre, i Tirant es va posar gelós. Tant, que va fer matar l'hortolà negre Lauseta.

Tirant al nord d'Àfrica

Sortint a fer batalla contra els turcs, el seu vaixell va naufragar. Anava amb Plaerdemavida, qui va ser recollida al nord d'Àfrica per un vell moro, mentre que Tirant va a parar amb un dels homes del rei de Tremissèn, el Cabdillo. El rei d'Etiòpia lliura batalla contra el de Tremissèn, perquè vol que la seva filla es casi amb el seu fill, i fan combatre Tirant, qui guanyarà les batalles. Però va tenir dificultats: Escariano, el rei d'Etiòpia, segrestà la princesa Maradigna, matant toa la seva família. Finalment aquests dos es casaran, i el seu poble serà reconvertit al cristianisme, gràcies a Tirant. Però els pobles nord-africans no ho accepten, i fan la guerra. En aquesta guerra, manen una ambaixadora, que resulta ser Plaerdemavida. Tirant, en veure quantes coses coneixia de la seva vida, es desmaia, i el senyor d'Agramunt intenta matar Plaerdemavida. Tirant ho impedeix, i els altres dos finalitzaran per contraure matrimoni.

Llavors, Tirant mana un correu a Constantinoble, i rebrà una carta de Carmesina.

- L'aventura i la bona del cavaller Espèrcius.

Espèrcius, en busca de Tirant per la Mediterrània, naufraga. Van arribar a la illa de

Lango. Era una illa encantada amb només quatre pobres famílies. Aquesta illa era encantada, per un drac anomenat la Senyora de les Illes, que és la filla del príncep Hipocràs. Espèrcius va anar a desencantar la princesa, i va aconseguir que el drac es transformés en una bella, rica, donzella. Llavors, es van casar i van repoblar la illa.

Tirant allibera a l'Imperi Grec

Tirant arriba a Constantinoble, i firma la pau amb els turcs durant cent anys, a més de fer presoners el Soldà i el Gran Turc. L'Emperador li concedeix el títol de Cèsar de l'Imperi i la mà de Carmesina.

- Mort de Tirant i Carmesina

Tirant, conquerint viles encara dominades pels turcs, nota que arriba la seva fi amb una pulmonia. Li mana una carta a Carmesina, i l'Emperador, que no pot calmar a la seva filla, mor. Carmesina, en anar a Santa Sofia a veure el cos de Tirant també ho fa. Llavors, l'Emperadriu i Hipòlit es casen. Però al cap de tres anys l'Emperadriu també mor. Hipòlit es casà amb la Princesa d'Anglaterra, amb qui tingué un fill.

SINTESI FINAL DEL TIRANT LO BLANC

La novel·la Tirant lo Blanc s'inicia amb les aventures del comte ermità Guillem de Varoic, el qual rep la visita de Tirant, que es dirigeix a rebre l'orde de cavalleria a Anglaterra. Aquest ermità ensenya Tirant lliçons de cavalleria, així aconseguirà fàcilment ser nomenat cavaller.

Una vegada aconseguit això, marxa cap a França, Sicília i Rodes, on Tirant arribarà finalment a ser

cap dels exèrcits bizantins. En aquesta etapa, al costat de la seva intervenció militar, apareix una acció amorosa, acció no tan sols donada entre el protagonista, Tirant, i la Princesa grega, Carmesina, sino entre Diafebus, cosí de Tirant, i Estefania, cosina de Carmesina, la de l'Emperador i les donzelles de palau, l'Emperadriu i Hipòlit, tot tenint en compte les intervencions de Plaerdemavida i la Viuda Reposada. Després d'aquestes aventures i corredisses, anirà al nord d'Àfrica, on en tornar es casarà amb Carmesina i serà nomenar Cèsar de l'Imperi. Però Tirant i Carmesina moren al poc temps del matrimoni, el primer víctima d'una pulmonia i Carmesina mor de dolor per la mort del seu estimat.